

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 924: Vô Trụ Sinh Tâm, Là Ngay Lúc Không Chấp Trước Nhưng Lại Chẳng Phế Bỏ; Sinh Tâm Vô Trụ, Là Ngay Lúc Chẳng Phế Bỏ Mà Lại Không Chấp Trước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 079)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Vô trụ sinh tâm, là ngay lúc không chấp trước nhưng lại chẳng phế bỏ. Sinh tâm vô trụ, là ngay lúc chẳng phế bỏ mà lại không chấp trước.】

Thế nhưng quý vị nhất định phải hiểu rõ, “không chấp trước” và “không phế bỏ” là đồng thời; chúng tuyệt nhiên chẳng phải tồn tại trong hai thời không (không gian và thời gian) khác biệt, mà là tồn tại trong cùng một thời không. Ngày nay, các nhà khoa học đã khám phá ra rằng, không gian và thời gian có những chiều không gian (duy thứ) khác nhau, những bậc không gian (nguyên thứ) khác nhau; những hiện tượng này đều là huyễn tượng nảy sinh từ trong sự phân biệt và chấp trước của chúng sinh, chứ chẳng phải là thực tướng. Thực tướng là gì? Thực tướng là đồng nhất. Không gian ba chiều, không gian bốn chiều, cho đến không gian vô số chiều, bản chất chỉ là một không gian duy nhất, đó chính là “Nhất như”; tất cả đều là những huyễn tượng được biến hiện ra từ trong một không gian ấy. Tướng được gọi là huyễn tượng, chữ “huyễn” đã nói rõ rằng nó không phải là thật; chân tướng chính là “Nhất như”. Chân tướng và huyễn tượng là bất nhị (không hai), đồng thời tồn tại.

Vì sao lại có huyễn tượng? Bởi vì quý vị có vọng niệm; khi vọng niệm dứt bật rồi, huyễn tượng liền tiêu trừ, cảnh giới “Nhất như” liền hiển hiện ở ngay trước mắt. Do đó, điểm mấu chốt của câu nói này ở đây chính là phải biết được: “không chấp trước” và “không phế bỏ” là đồng thời; đây cũng chính là đạo lý “vô thật, vô hư là đồng thời” đã được giảng ở phần trước. Hiểu rõ được vô thật và vô hư là đồng thời, thì liền thấu hiểu Tánh và Tướng là đồng thời, Lý và Sự là đồng thời. Xét từ trên Tánh mà nói, từ trên Lý mà nói, thì quyết định chẳng thể chấp trước, cho nên nói là “vô trụ”; xét từ trên Sự mà nói, từ trên Tướng mà

nói, thì quyết định chẳng thể phể bỏ, cho nên nói là “sinh tâm”. Chính vì vậy, “Vô trụ sinh tâm” và “Sinh tâm vô trụ” là đồng thời; quan niệm này vô cùng quan trọng. Biết được là đồng thời, đây chính là giác ngộ, đây chính là chánh quán. Nếu như tách rời nó ra thành hai đoạn khác biệt, thì quan niệm này liền sai lầm, đó gọi là tà tri tà kiến.